

fører bemærkede, Forandringerne ved § 4, § 12 og § 15. Der var et Punkt, hvori jeg maatte beſtemt erkjende, at der var en Mangel i Loven, nemlig med Henſyn til Forſkjellen mellem Kjøbstadjord og den egentlige Kjøbstadgrund, hvad enten man tager denne, ſom den hiſtoriff er givne, eller efter den Udvidelſe, den har ſaaet ved de nuværende Forhold, det vil alſaa ſige, at man regner den ſaa langt, ſom en ſammenhængende Bebyggelſe af matriculerede Steder finder Sted, ligegyldigt om paa gammel Kjøbstadgrund eller om paa de egentlige Kjøbstadjorder. Der troer jeg, at en Forſjel er naturlig og nødvendigt, og det er derfor helbtigt, at der med Henſyn til Lovens Gjennemførelſe er aabnet Afgang til at gjøre en ſaadan Forſjel. Med Henſyn til Klaffifikationen af Eiendommene troer jeg vel, at man kunde være bleven ſtaaende ved det Forſlag, der kom her fra Thinget, og at man vel kunde deels nøies med færre Klaffer og deels anvende Klaffifikationen paa Bygningerne; men det blev gjort gjældende, at Forholdene i de forſkjellige Kjøbstæder ere meget forſkjellige, og at det i alt Fald vilde være onſkeligt af Henſyn til Lovens Gjennemførelſe, og for at den kunde blive modtagen med Tilfredshed, at man paa hvert enkelt Sted fik Veilighed til at kunne faae ſin Billie, og jeg ſkjønner heller ikke, at der kan være nogen Betænkeliſhed derved. Efter min Overbeviſning vil det være det Rigtige, og, hvis jeg fra denne Plads kunde høres ud over alle Kjøbstæder, ſaa vilde jeg raade dem dertil, at gjøre denne Adſkilliſe imellem Kjøbstadjord og Kjøbstadgrund, og dernæſt at klaffificere den indre By ene og alene efter Bygningerne, og ikke at ſætte for mange Klaffer. Jeg mener at det er godt, at en ſaadan Frihed er bleven forbeholdt; men jeg haaber, at man i det Hele vil holde ſig til 3 eller 5 Klaffer med Henſyn til Bygningerne, og kun klaffificere Grundene i 2 Hovedafdelinger, nemlig Kjøbstadjord og Kjøbstadgrund. — Det andet Punkt, hvori der er foregaaet Forandring, er med Henſyn til Varigheden af den vedtagne Befkatning. Det vil være det ærede Thing beſkjendt, at der fra Begyndelſen af har været forſkjellige Opfattelſer i ſaa Henſeende; min Mening er, at Loven ſkulde være ſaa ſtabil ſom mulig, og at naar

der først var indført en henſigtsmæssig Befkatning, der da ikke lettelig ſkulde roffes ved den; og deri ere vi jo Alle enige, idetmindſte det ſtore Fleertal. Jeg har imidlertid maattet erkjende, at det er et uheldigt Udtryk at ſige, at hvad der er ſaſſat ved Vedtægt, kun ſkal kunne forandres ved Lov; det var den Maade, hvorpaa jeg meente at ville udtrykke, at det ſkulde være evigt, naturligtvis kun i den Betyhning af Ordet, hvori det overhovedet kan bruges om Menneſkeværk. Dette er nu efter mange Omvæltninger blevet til en Reviſion hvert 20de Aar, hvilket jo er et ſaa langt Tidsrum, at jeg troer, at der virkelig derved vil være tilveiebragt den fornødne Ro og Stabilitet i Forholdene. Jeg er albeles overbeviſt om, at efter 20 Aars Forløb vil, naar man forøvrigt har været nogenlunde heldig med at ramme det Rette, denne Lov have ſaaet ſaa megen Styrke, at en Reviſion kun vil gaae ud paa mindre væſentlige Omændringer i Detaillen, og deri ſeer jeg ikke noget Betænkeligt. Man havde først vedtaget, at Reviſionen ſkulde ſee hvert 10de Aar, men dette forekom mig at ville tilveiebringe en vis Uro i Forholdene, og ſtøttet paa denne min Betragtning gif Folke-thinget ind paa 20 Aar, og jeg troer, at man deri har gjort klogt. — Forſaavidt den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, at den Beſtemmelſe er udeladt, at der af de 10 Aar, ſom ſkulde lægges til Grund ved Faſtſættelſen af de faſte Skatter, ſkulde udtages eet eller to, hvor Skatterne paa Grund af extraordinære Forhold havde været særdeles høie eller særdeles lave, da maa det ikke overſees, at der er givet fuldt Beberlag derfor derved, at der ved Siden af Minimum er ſat et Maximum. Dette Maximum er dog kun ſakultativt, og jeg haaber, at den Ret, der er givne Kommunerne i ſaa Henſeende, ikke vil blive ſpnderlig benyttet, og at man navnlig ikke let vil nedſætte de Skatter, der i længere Tid have været ſvarede paa en vis Maade. Forøvrigt er denne Bemyndigelſe ikke betænkelig; thi der er meget ſaa Stæder, hvor efter Gjennemſnittet af 10 Aar mere end en Tjerdedeel af Udgifterne tilveiebringes ved Ligning, og hvor denne Beſtemmelſe ſaaledes kunde finde Anvendelſe. Hvad den lille Inkorrektthed i § 19 angaaer,